

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Komisja Rozwoju

2013/2135(INI)

11.11.2013

OPINIA

Komisji Rozwoju

dla Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i
Bezpieczeństwa Żywności oraz Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i
Energii

w sprawie ram polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030
(2013/2135 (INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Norbert Neuser

PA_NonLeg

WSKAZÓWKI

Komisja Rozwoju zwraca się do Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz do Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, właściwych dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. uznaje historyczną odpowiedzialność UE i innych dużych emitentów gazów cieplarnianych względem krajów rozwijających się i osób defaworyzowanych, zwłaszcza kobiet, które zmiana klimatu dotyka w pierwszej kolejności; wskazuje na potrzebę ponownego objęcia przez UE przywództwa w międzynarodowych negocjacjach klimatycznych w celu osiągnięcia ambitnego i wiążącego porozumienia na Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu w Paryżu w 2015 r., w oparciu o proces sprawiedliwego podziału obciążeń; podkreśla, że UE musi najpierw ożywić działania na rzecz zmniejszenia własnych emisji w dążeniu ku wyższemu krańcowi przedziału 80–95% dotyczącemu wielkości redukcji emisji gazów cieplarnianych stanowiącej cel do roku 2050, jeżeli chce być wiarygodna w roli przywódcy i zamierza zachęcić wszystkie pozostałe kraje do podejmowania dalszych zobowiązań do redukcji emisji;
2. stwierdza, że ramy czasowe globalnego działania szybko się kurczą, co potwierdzają ostatnie sprawozdania naukowe Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu, oraz że koszty braku działania są wielokrotnie wyższe niż koszty wczesnych działań klimatycznych; alarmuje, że oddziaływanie klimatu może zniweczyć postępy w osiągnięciu milenijnych celów rozwoju, doprowadzić do wzrostu głodu na świecie o 10–20 % do 2050 r. i już teraz odpowiada za utratę życia i mienia w najuboższych i szczególnie narażonych krajach;
3. zaznacza, że kraje rozwinięte powinny priorytetowo najpierw szybko ograniczyć swoje własne emisje, a następnie zapewnić niezbędną pomoc finansową krajom rozwijającym się na łagodzenie zmiany klimatu i przystosowywanie się do niej; ostrzega jednak przed używaniem zamiast tego mechanizmów kompensacji, takich jak mechanizm czystego rozwoju (CDM), ponieważ jest zdania, że takie mechanizmy nie okazały się skutecznymi narzędziami w redukcji emisji gazów cieplarnianych oraz że opóźniają zasadniczą zmianę strukturalną w gospodarkach krajów rozwiniętych;
4. uznaje uzgodniony na arenie międzynarodowej cel utrzymania średniego globalnego ocieplenia poniżej poziomu wzrostu o 2° C powyżej poziomu przedindustrialnego;
5. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia trzech wiążących celów na rok 2030, tj. obniżenia emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 50 % poniżej poziomu z 1990 r., udziału energii ze źródeł odnawialnych na poziomie co najmniej 40 % oraz wzrost efektywności energetycznej o co najmniej 30 %; przypomina, że zarówno efektywność energetyczna, jak i wykorzystywanie energii odnawialnej ograniczają emisje gazów cieplarnianych, a zatem ułatwiają osiągnięcie unijnego celu redukcji emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 50 %;
6. pilnie wzywa Komisję i państwa członkowskie do stopniowego wycofania wszelkich

subsydiów i pomocy państwowej dla sektorów paliw kopalnych i energii jądrowej oraz do ustanowienia rynku wewnętrznego energii elektrycznej w sposób sprzyjający pozyskiwaniu energii ze źródeł odnawialnych;

7. podkreśla potrzebę ograniczenia śladu węglowego w sektorze transportu; zauważa w tym kontekście, że niektóre biopaliwa nie spełniają oczekiwań związanych z ograniczeniem emisji gazów cieplarnianych, mogą prowadzić do wzrostu cen żywności w wyniku konkurencji o ziemię uprawną i zagrażać dostępowi lokalnych i rdzennych społeczności w krajach rozwijających się do kluczowych surowców, takich jak ziemia i woda; jest zdania, że aby uniknąć negatywnego oddziaływania na prawo do pożywienia, należy ograniczyć i wycofać publiczne środki zachęty do produkcji biopaliw z roślin uprawnych (takie jak wiążący unijny cel 10 % w odniesieniu do odnawialnych źródeł energii w transporcie lub subsydia) nie później niż do 2020 roku; w szczególności wzywa do wdrożenia skutecznych środków zapobiegających szkodliwym społecznym i środowiskowym skutkom produkcji energii z biomasy dla rynków europejskich;
8. zaznacza, że ograniczenie zużycia energii w sektorze transportu jest niezbędne, gdyż cel dotyczący procentowego udziału energii ze źródeł odnawialnych będzie prawdopodobnie coraz trudniej osiągnąć w sposób zrównoważony, jeśli całkowity popyt na energię w transporcie wciąż będzie rosł;
9. podkreśla potrzebę pogodzenia celów rozwoju z celami związanymi ze zmianą klimatu; podkreśla, że zmiana klimatu zagraża zdolności całych regionów do wyżywienia swoich mieszkańców, co pokazuje związek z celem walki z globalnym ubóstwem leżącym u podstaw zarówno milenijnych celów rozwoju, jak i procesu związanego z celami zrównoważonego rozwoju ogłoszonymi na konferencji Rio+20; wzywa, aby te dwa procesy zostały włączone do jednej nadrzędnej koncepcji na okres po 2015 r.;
10. przypomina zobowiązania UE podjęte w Ramowej konwencji ONZ w sprawie zmiany klimatu w celu poparcia starań krajów rozwijających się, zwłaszcza tych najsłabiej rozwiniętych, na rzecz łagodzenia zmiany klimatu i dostosowywania się do niej oraz wzmocnienia odporności na nią przez budowanie zdolności, inwestycje w badania naukowe, transfer technologii i składki na rzecz ekofunduszu klimatycznego, który jak najszybciej musi być w pełni operacyjny;
11. podkreśla kluczową rolę finansowania w umożliwianiu krajom rozwijającym się podejmowania ambitnych działań w dziedzinie klimatu; kładzie zatem nacisk na potrzebę stworzenia spójnej architektury finansowej w związku ze zmianą klimatu; wzywa państwa członkowskie do wzmocnienia wysiłków wspierających realizację podjętego przez kraje rozwinięte zobowiązania polegającego na przekazywaniu co najmniej 100 mld USD rocznie w ramach finansowania działań związanych z klimatem w uzupełnieniu zobowiązania do przydziału 0,7 % DNB w ramach oficjalnej pomocy rozwojowej do 2020 r.;
12. zaznacza, że kobiety w krajach najsłabiej rozwiniętych są w największym stopniu odpowiedzialne za sektory zagrożone zmianą klimatu; podkreśla znaczenie i potrzebę analizy problematyki płci oraz włączenie perspektywy płci do wszystkich działań mających na celu łagodzenie zmiany klimatu i dostosowanie się do niej, a także do programów działań związanych ze zmniejszaniem ryzyka związanego z klęskami

żywiolowymi, które są finansowane przez UE i państwa członkowskie;

13. podkreśla potrzebę zajęcia się coraz większym oddziaływaniem na zmianę klimatu emisji generowanych przez linie lotnicze; ubolewa w związku z tym, że UE musiała tymczasowo zamrozić wdrażanie unijnego systemu handlu emisjami do lotów, które nie odbywają się na terytorium UE; podkreśla potrzebę rozszerzonego i lepiej funkcjonującego systemu handlu emisjami (ETS), który zapewniałby wydajne cele klimatyczne i skuteczne zachęty do redukcji emisji gazów cieplarnianych, gwarantowałby znaczącą cenę CO₂ i odzwierciedlałby prawdziwy koszt paliw kopalnych; podkreśla, że całkowitą liczbę jednostek emisji należy stopniowo zmniejszać, aby osiągnąć neutralność klimatyczną do 2050 r.; uznaje za niezbędne pozyskanie dodatkowego finansowania działań na rzecz klimatu i wyznaczenie – w ramach ETS – procentowo ujętej części dochodów ze sprzedaży na aukcji jako finansowanie działań związanych z klimatem na potrzeby całkowicie operacyjnego ekofunduszu klimatycznego;
14. zauważa, że w ostatnim sprawozdaniu Europejskiej Agencji Środowiska wykazano, że od 1990 r. do 2012 r. UE ograniczyła swoje emisje o 18 %, będąc tym samym blisko osiągnięcia celu 20 % ograniczenia emisji do 2020 r.; wzywa zatem liderów europejskich do zwiększenia obecnego celu klimatycznego na 2020 r. do 30 %, aby uniknąć braku działania w okresie pozostałym do tego roku.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	5.11.2013
Wynik głosowania końcowego	+: 14 -: 12 0: 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Thijs Berman, Corina Crețu, Véronique De Keyser, Nirj Deva, Leonidas Donskis, Charles Goerens, Catherine Grèze, Mikael Gustafsson, Eva Joly, Miguel Angel Martínez Martínez, Gay Mitchell, Bill Newton Dunn, Andreas Pitsillides, Jean Roatta, Birgit Schnieber-Jastram, Alf Svensson, Ivo Vajgl, Daniël van der Stoep, Anna Záborská, Iva Zanicchi
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Eduard Kukan, Isabella Lövin, Cristian Dan Preda
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Iratxe García Pérez, María Muñoz De Urquiza, Bogusław Sonik